

Jiří Zahradník - scénář k rozhlasové reportáži

V rámci projektu příběhy našich sousedů se náš badatelský tým ze základní školy Libina setkal s volyňským rodákem, panem Jiřím Zahradníkem. Jako malý chlapec zažil válečná léta ve své tehdejší vlasti, dnešní Ukrajině. Celou jeho rodinu pak zasáhl komunistický převrat. Popovídali jsme si s ním o jeho životě.

00:39 – 01:05

„Dětství nebylo nic moc, protože jsem se narodil do válečných roků. Když jsem měl asi čtyři nebo pět roků, tak přes nás přecházela fronta, kdy Němci postupovali na Rusy. Netrvalo tři čtvrtě roku nebo rok a půl a zase se vraceli zpátky. To znamená, fronta šla přes nás dvakrát.“

02:05 – 02:12

„Takže ti lidé, co tam bydleli, vlastně dva a půl tři roky trpěli vyloženě bídou.“

Vzhledem k následujícím událostem odešla jeho celá rodina do Československa, do vlasti svých předků. Zde zabrali statky po odsunutých Němcích v pohraničí, konkrétně v Libině.

08:35 – 09:01

„Odejít jsme nemuseli, ale ty podmínky potom, protože když bylo po válce, tak nás, jak Rusi hnali Němce, vyhnali je pryč, tak nás zabrali pod své politické zřízení. No, a nastolili tak zvané kolchozy. To znamená, všechno těm lidem vzali, tak jak to bylo tady, všechno se muselo dát do kolchozu.“

Ale podobný osud je nakonec čekal i v Libině.

09:25 – 09:39

„Naše rodina měla přes dvacet hektarů a další syn měl dvacet a další syn měl 20, takže dohromady obhospodařovali kolem osmdesáti hektarů. A naráz se z nich stali námezdní dělníci.“

Přes všechna omezení, která se týkala synů majitelů půdy, se mu podařilo vystudovat střední veterinární školu. Pokračovat ve studiu na vysoké škole mu ale v tomto okamžiku ještě dopřáno nebylo. Musel nastoupit základní vojenskou službu.

21:55 – 23:13

„Za mě vojna trvala dva roky. A nebyla žádná procházka březovým hájem, ale těm klukům mladým to patřilo. Každý, kdo prodělal tu vojnu, tak se z toho různýho mazánka stal trošku chlap. Tam vás naučili pořádku. Ráno se vstávalo v šest hodin, zima nezima do půl pasu, ven a cvičit, běhalo se. No a taky byl tak zvané dril, trošku to fungovalo, třeba já jsem sloužil u třináctého průzkumného praporu, dneska už to můžu říkat, to už je moc roků zpátky. Tak jsme měli zvláštní svoji budovu s rovnou střechou dvě patra. Nahoře si stoupl jeden poddůstojník, na dvoře druhý. My jsme stáli dole. Ten nahoře zavelel: četo na můj povel dvojřad nastoupit. A my po schodech nastoupili. Když jsme se trošku vydýchali, plazany na vestě, tak ten dole: četo, na můj povel dvojřad nastoupit. A tak na půl hodinky ty schody nahoru a dolů.“

Vlivem šťastných náhod v životě se mu ale nakonec podařilo přece jen vysokou školu veterinární vystudovat. Svůj život prožil v povolání, které chtěl vždycky dělat. A také se mu podařilo uchovat si pozitivní přístup k životu.

47:43 – 47: 53

„Tak nebát se života. Ale brát ho vážně a dělat ho poctivě. A žít ho poctivě. A to se vyplatí. Mně se to alespoň vyplatilo.“